

„Gyönyörű szerelmi történet... bűbajos és magával ragadó.”

– Publishers Weekly –

Edenbrooke

finep selection

JULIANNE DONALDSON

JULIANNE DONALDSON

Edenbrooke

A decorative flourish consisting of several overlapping loops and a trailing tail, positioned below the title.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Rokon lelkeimnek szerte a világon

1. fejezet

Bath, Anglia, 1816

ATÖLGY TERELTE EL A FIGYELMEM. Ahogy elsétáltam a dús, zöld lombkorona alatt, önkéntelenül is felpillantottam a fára. A szél olyan erővel cibálta a leveleket, hogy azok eszeveszett pörgésbe kezdtek, és ennek láttán hirtelen eszembe jutott, milyen régen táncoltam utoljára. Megálltam a faágak alatt, és azon morfondíroztam, mikor éreztem utoljára ellenállhatatlan vágyat, hogy forogni kezdjek a tengelyem körül.

Ezt a pillanatot használta ki Mr. Whittles, hogy nesztelenül mögém lopózzon.

– Miss Daventry! Milyen kellemes meglepetés!

Ijedten rezzentem össze, tekintetem kétségbeesetten kereste Amelia nénit, aki nyilván továbbment a kavicsos ösvényen, míg én a fa árnyékában időztem.

– Mr. Whittles! Nem... nem is hallottam, hogy jön.

Fél füllel mindig azt figyeltem, nem ólálkodik-e a közelben, de a tölgyfa elvonta a figyelmem.

Mr. Whittles széles mosollyal nézett rám, és olyan mélyen hajolt meg előttem, hogy még a fűzője is belenyikordult. Széles arca fénylett az izzadságtól, ritkás haja a feje búbjára tapadt. Amellett, hogy az apám lehetett volna, elviselhetetlenül nevetséges alak volt. Ám az összes visszataszító vonása közül a száját tartottam a legförtelmesebbnek. Amikor megszólalt, hevesen csapkodó nyelve vékony nyálréteget képzett az ajkán, ami kövér cseppekbe gyűlt a szája sarkánál.

Közömbös arckifejezést erőltettem magamra, de ő csak azért sem tágított.

– Ragyogó napunk van, nem igaz? Úgy is mondhatnám: „Ó, dicső reggel, ó, dicső nyár, ó, dicső hölgy, ki előttem áll!” – Meghajolt, mint aki tapsra vár. – Jaj, ne féljen, nem csak ez az ostoba mondóka van ám a tarsolyomban! Írtam egy verset, egyenesen kegyednek.

Tétován elindultam arrafelé, ahol a nénikémet sejtettem.

– A nénikém bizonyára szíves örömet meghallgatja a költeményét, Mr. Whittles. Ha nem csalódom, alig pár lépéssel járhat előtünk.

– Na de Miss Daventry, én kegyednek kívánok kedveskedni a versemmel! – lépett közelebb hozzám Mr. Whittles. – Ha meg nem sértem vele.

A hátam mögé dugtam a kezem, nehogy Mr. Whittles elkaphassa. Nem ez lett volna az első eset, pedig irtóztam tőle.

– Attól tartok, nem rajongok úgy a költészetért, mint a nénikém...

Hátrapillantottam a vállam fölött, és megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Vénkisasszony nénikém sietve közeledett felénk az ösvényen, engem keresett. Elsőrangú gardedám volt, ez a tulajdonsága csak most nyert igazi jelentőséget.

– Marianne! Hát itt vagy! Á, Mr. Whittles! Nem ismertem meg. Tudja, a látásom... – A nénikém sugárzó mosolyt villantott Mr. Whittlesre. – Csak nem egy újabb verset akar elszavalni nekünk? Nagy élvezettel hallgatom a költeményeit. Ön mesterien bánik a szavakkal.

A nénikémet az ég is Mr. Whittlesnek teremtette. Vaksi szeme meglágyította udvarlóm visszataszító vonásait. És mivel annyi esze volt, mint egy tyúknak, a legkevésbé sem viszolygott Mr. Whittles groteszk lényétől. Már jó ideje mesterkedtem azon, hogy összeboronáljam őket, de egyelőre nem jártam sikerrel.

– Ami azt illeti, tényleg van nálam egy vadonatúj költemény.

Mr. Whittles papírcetlit húzott elő a zsebéből, és gyengéden megcírógatta. Megnyalta az ajkát, mire nagy nyálbuborék keletkezett a szája sarkában. Hiába hadakoztam, mágnesként vonzotta a tekintetemet. Vészesen ingott, de nem csöppent le. Mr. Whittles olvasni kezdett:

– Miss Daventry szép és szőke, szeme, mint az égbolt kékje! Nem ám zöld, és nem is barna; tengerkék, a vak is látja.

Erőszakkal kellett elszakítanom a pillantásomat a remegő nyálcseppről.

– Milyen kedves gondolat! Tengerkék. De az én szemem inkább szürke, mint kék. Sokkal jobban örülnék egy olyan versnek, ami a szürke szememet dicséri – mosolyogtam ártatlanul.

– H-hogyne, természetesen. Én is amondó vagyok, hogy a kegyed szeme bizony szürke. – Mr. Whittles hosszasan ráncolta a homlokát. – Á, meg is van! Majd azt írom, hogy *szürkés-kék*, hiszen kicsit szürke is, meg kicsit kék is, amint az imént megállapítottuk. Így megmarad a rím, és nem kell hatodszorra is átírnom a verset.

– Igazán elmés megoldás – motyogtam.

– Valóban – vágta rá Amelia néni.

– Még nincs vége. Miss Daventry szép és szőke, gyönyörű a haja színe! Borostyán a gyertyafényben, csillog-villog rendületlen.

– Ügyes! – feleltem. – De az én hajam nem borostyánsárga. Ugye, szerinted sem, Amelia néni? – fordultam a nénikémhez.

– Nem. De nem ám – billentette félre a fejét.

– Látja? Bocsássa meg nekem, hogy ennyit akadékoskodom, Mr. Whittles, de úgy érzem, kötelességem arra ösztönözni, hogy a lehető legjobb munkát végezze.

Mr. Whittles bólintott.

– Talán jobban tetszett kegyednek, amikor a lovam sörényéhez hasonlítottam a frizuráját?

– Igen – sóhajtottam. – Az volt az igazi. – Kezdtem belefáradni a játszadozásba. – Mi lenne, ha most azonnal hazamenne, és átírná az egészset?

Ekkor a nénikém felemelte az ujját.

– Szerintem a te hajad mézszőke.

– Méz! Ez az! – Mr. Whittles megköszöri a torkát. – *Lépesméz* a gyertyafényben, csillog-villog rendületlen! – vigyorgott, közszemlére tárva nedvességben úszó száját.

Nagyot nyeltem. Hogy nyáladzhat valaki *ennyire*?

– Most már tökéletes. Pénteken fel is olvasom Smithék estélyén.

Ijedten rezzentem össze.

– Á, azzal csak tönkretenné, Mr. Whittles. Ez a vers olyan gyönyörű, hogy a szívemen fogom hordani. Szabad? – nyúltam a papírlap felé. Mr. Whittles egy pillanatig habozott, majd a kezembe nyomta a cetlit. – Köszönöm – mondtam teljes őszinteséggel.

Amelia néni ezek után Mr. Whittles édesanyjának hogyléte felől érdeklődött. Mr. Whittles hosszas fejtegetésbe bocsátkozott az

édesanyja lábán keletkezett gennyes sebről. Felkavarodott a gyomrom. Ennyi förtelmet! Hogy eltereljem a figyelmemet, félrehúzódtam, és újból szemügyre vettem az iménti tölgyfát.

A természetes fa láttán megint fellángolt bennem a honvágy. A levelek megállás nélkül pörögtek-forogtak a szélben, én pedig feltettem magamnak a kérdést, ami az előbb megtorpanásra készítetett. *Mikor is perdültem táncra utoljára?*

Régen nagyon szerettem magamban táncolni. Nagyanyám nyilván haszontalanságnak titulálná, ha véletlenül tudomást szerezne róla. Ez is csak olyan szokás volt, mint órák hosszat olvasgatni a gyümölcsösben, vagy fel-alá nyargalászni a kancámmal az erdőben.

Legalább tizennégy hónapja nem perdültem táncra. Tizennégy hónap telt el azóta, hogy a legmélyebb fájdalom közepette elhurcoltak otthonról, egyenesen Bathba vittek, és letettek a nagyanyám küszöbére, miközben apám egészen Franciaországig szökött, hogy a maga módján gyászolhasson.

Tizennégy hónap – két teljes hónappal maradtam tovább ebben a fullasztó kisvárosban, mint kezdetben hittem. És bár semmi okom nem volt rá, bőszen reménykedtem: az, hogy egyedül kell megküzdennem a gyászommal, már önmagában is elég szigorú büntetés lesz. Két hónappal ezelőtt, a mama halálának évfordulóján, tűkön ülve vártam, hogy a papa eljöjjön értem. Újra meg újra elképzelttem, mekkorát dobban majd a szívem, amikor meghallom a kopogását. Elképzelttem, milyen fürgén tárom ki előtte az ajtót. Elképzelttem, ahogy mosolyogva bejelenti, azért jött, hogy hazavigyen.

De apám nem jött el értem azon a két hónappal ezelőtti napon. Egész éjszaka ébren virrasztottam az ágyamban az égő gyertya mellett, hátha meghallom a kopogást, ami az aranykalitkából való szabadulásomat jelzi. Aztán megvirradt, de senki sem kért bebocsátást.

Sóhajtvá néztem fel a szélben táncoló zöld levelekre. Már régóta nem volt okom a vidámságra. Pedig tizenhét éves voltam. Ez eléggé aggasztott.

– Gennyedzik – rántott vissza a valóságba Mr. Whittles hangja.
– Csúnyán gennyedzik.

Amelia néni arca enyhén zöldes árnyalatot öltött. A nénikém a szája elé kapta kesztyűbe bújtatott kezét. Úgy döntöttem, ideje közbelépnem. Karon fogtam a nénikémet, és közöltem Mr. Whittlesszel:

– Ha megbocsát, a nagyanyám már vár minket.

– Hogyne, hogyne – hajbókolt Mr. Whittles, miközben a fűzője hangosan nyikorgott. – Remélem, hamarosan viszontláthatom, Miss Daventry. Talán a Pump Roomban¹?

Hát persze hogy Bath legnépszerűbb szalonját ajánlotta a következő „véletlen” találkozáshoz. Jól ismerte a szokásaimat. Miközben udvariasan elmosolyodtam, megfogadtam magamban, hogy legalább egy hétig nem fogok a Pump Roomban teázni, azzal a kavicsos utat a Royal Crescenttől elválasztó zöld gypszyonyeg felé vonszoltam Amelia nénit. Az épület sárgásbarna kövei kecses félkörívet alkotnak, mint két ölelésre tárt kar. Nagyanyám lakása Bath legelőkelőbb ingatlanjai közé tartozott. Ám a fényűző pompa sem feledtette velem azt a tényt, hogy Bathban lakni kész lidércnyomás. Éjjel-nappal sajgott a szívem, annyira hiányzott a vidéki élet.

Nagyanyám a szalonban ült, és levelet olvasott. Királynői tartással trónolt a székén. Még mindig talpig gyászban volt. Amikor beléptem az ajtón, felpillantott, és kritikus tekintettel mért végig. Semmi sem kerülhetett el éles, szürke tekintetét.

---

¹ A felső osztály találkozóhelye Bathban.

– Hova tűntél? Már megint az erdőben csatangoltál, mint valami parasztlány?

Amikor először szegezte nekem ezt a kérdést, majd' hanyatt es-tem. Ma már inkább mulattatott a dolog, hiszen tudtam, ez is a játék része. Nagyanyám nem bírta ki, hogy naponta legalább egyszer ne provokáljon csípős szópárbajt kettőnk között. Azt is tudtam azonban (bár soha nem róttam fel neki), hogy a mogorva külső a szerinte elképzelhető legnagyobb gyengeséget volt hivatott leplezni: a lány szívet.

– Nem, nagymama, csak páratlan napokon lófrálok az erdőben. Páros napokon fejni tanulok.

Lehajoltam, és homlokon csókoltam. Egy pillanatra megszorította a karomat. Így mutatta ki a szeretetét.

– Hm. Szerinted ez mulatságos? – kérdezte.

– Nem kifejezetten. Még sokat kell gyakorolnom, hogy rendszeren meg tudjak fejni egy tehenet. Egyelőre siralmasan kétbalkezes vagyok.

Láttam, hogy nagyanyám szája körül megvonaglanak az izmok, ami azt jelentette, hogy csak nagy nehézségek árán tudja elnyomni a mosolyát. Gyorsan megigazította a csipkekendőjét, és intett, hogy üljek le mellé.

– Ma sem írt senki? – pillantottam a kisasztalon heverő levélkupa-
pacra.

– Ha a semmirekellő apádra gondolsz, akkor nem.

– Biztos úton van – fordultam el, hogy elrejtsem a csalódottságo-
mat. – Talán nincs alkalma rá, hogy írjon.

– Vagy a nagy gyászban egyszerűen megfeledkezett a gyermeke-
iről – dűnnyögte nagyanyám. – Rátestálja a kötelezettségeit valaki-
re, akinek jobb dolga is akadna, pláne ennyi idősen.

Összerezzenem. Nagyanyám fullánkjai időnként mélyebbre hatoltak a kelleténél. Ráadásul érzékeny pontomat érintették, mivel nem szerettem mások terhére lenni, de egyszerűen nem volt hova mennem.

– Elköltözzek? – szalad ki a számon.

Nagyanyám lesújtó pillantást vetett rám.

– Ne bomolj! Épp elég nekem Amelia. – Összehajtogatta a levelet, amit eddig olvasott. – Megint rossz híreket kaptam az unokaöcsémről.

Aha, az Utálatos Unokaöcs! Sejtettem volna. Nagyanyámat csakis legfőbb örököse, Mr. Kellet viselt dolgai tudták ilyen harapós hangulatba kergetni. Mr. Kellet hírhedt aranyifjú volt, igazi gazember, aki az összes pénzét elkártyázta, miközben alig várta, hogy végre megkaparinthassa nagyanyám tekintélyes vagyonát. Cecily, az ikertestvérem, fess, romantikus úriembernek tartotta, amiben sajnos nem értettem egyet vele. Igaz, másban sem.

– Mit művelt már megint? – kérdeztem.

– Olyasmit, ami nem a te ártatlan füleidnek való – sóhajtott fel nagyanyám. – Lehet, hogy hibát követtem el, Marianne – folytatta erőtlen hangon. – Az unokaöcsém tönkre fog menni. Csúnya, le-törölhetetlen foltot ejtett a család becsületén – emelte törődötten a homlokához reszkető kezét.

Megütközve bámultam rá. Nagyanyám még soha nem mutatkozott ilyen sebezhetőnek a jelenlétemben. Nem vallott rá ez a viselkedés. Előrehajoltam, és megfogtam a kezét.

– Nagymama! Rosszul érzed magad? Hozzak valamit?

– Ne anyáskodj fölöttem, te lány! – söpörte félre a kezemet. – Tudod, hogy nincs ínyemre az ilyen viselkedés. Csak fáradt vagyok.

Elnyomtam egy mosolyt. Tudtam, ha így rám pirít, akkor nincs nagy baj. A viselkedése mégsem hagyott nyugodni. Nagyanyám rendszerint (noha jócskán felidegesítette) szemet hunyt Mr. Kellet stiklijei fölött, ő volt a kedvenc unokaöccse. Azt hiszem, azért szerettem annyira Mr. Kelletet, mert őt nem lehetett megfélemlíteni. De még soha nem láttam ilyen nyugtalannak, ilyen elkeseredettnak.

– Az egyik levél neked szól – intett az asztalon tornyosuló levélkupac felé. – Londonból érkezett. Olvasd el, aztán hagyj magamra!

Fogtam a levelet, és az ablakhoz léptem, hogy a napfény megvilágítsa az ismerős kézírást. Amikor papa Bathba hozott, Cecilyt, az ikertestvéremet is elszállásolta, még hozzá sokkal megfelelőbb helyen, mint engem. Cecily londoni unokatestvérünknel, Edithnél töltötte az elmúlt tizennégy hónapot, és szemmel láthatóan élvezte a vendégeskedést.

Annak dacára, hogy ikrek voltunk, nem is különbözhattünk volna jobban egymástól. Női rafinéria terén Cecily messze túltett rajtam. Sokkal szebb és finomabb volt nálam. Zongorázott, és úgy énekelt, mint egy csalogány. Fesztelenül flörtölt a férfikkal. Imádtam a városi életet, és arról álmodozott, hogy egy nemesember felesége lesz. Ambiciózus leányzó volt.

Az én törekvéseim merőben más jellegűek voltak. Arról ábrándoztam, hogy vidéken telepszem le, sokat lovagolok, ráérősen festegetek a gyümölcsösben, és gondját viselem apámnak, hogy úgy érezzem, tartozom valahova, és hasznosan, értelmesen töltöm el az időmet. De legfőképpen arra vágytam, hogy saját magamért szeressenek. Cecily álmiaihoz képest az én ambícióim földhözragadtnak és unalmasnak hatottak. Néha attól féltem, hogy Cecily mellett *én magam* is földhözragadtnak és unalmasnak tűnök.

Az utóbbi időben Cecily egyfolytában legkedvesebb barátnőjéről, Louisa Wyndhamról, és annak jóképű, vagyonos bátyjáról áradozott, akihez mindenáron feleségül akart menni. Cecily nem árulta el az úriember nevét. „A báty”, csak így emlegette a leveleiben. Gondolom, aggódott, hogy az üzenetei illetéktelen kezekbe kerülnek. Alighanem Betsytől, a komornámtól tartott, akinél, valljuk be, nem láttam nagyobb pletykafészkét.

Cecilynek nem árultam el, de nemrég megkérdeztem Betsytől, hogy hívják Wyndhamék legidősebb fiát, ő pedig kinyomozta, hogy Charlesnak. *Sir Charles és Lady Cecily, ez igazán jól hangzik*, gondoltam magamban. Természetesen kétség sem férhetett hozzá: ha Cecily úgy döntött, hogy feleségül megy Charleshoz, akkor úgy is lesz. A nővérem mindig elérte, amit akart.

Mielőtt feltörtem volna a pecsétet a levelén, behunytam a szemem, és némán elrebegetem egy imát: *Uram, add, hogy ezúttal ne a kedves Louisáról meg a jóvágású bátyjáról legyen szó!* Nem mint-ha bármi kifogásom lett volna Wyndhamék ellen (elvégre az anyáink gyerekkorukban jó barátnők voltak, és én is legalább annyira az ismerőseimnek tekintettem őket, mint Cecily), de az elmúlt két hónapban másról sem hallottam, csak róluk, és már-már félő volt, hogy Cecily sokkal erősebben kötődik Wyndhamékhez, mint hozzám. Felbontottam a levelet, és olvasni kezdtem.

Drága Marianne!

Sajnálattal hallom, hogy Bath olyan, mint egy börtön. Nem tudom átérezni a helyzetet, mivel London maga a mennyország. Talán kettőnk közül nekem jutott a civilizáció iránti rajongás, neked pedig a természet szeretete. Ebből a szempontból nézve a sors bizony nem bánt velünk igazságosan.

(Mellesleg én mint a nővéred még csak-csak megbocsátom neked, hogy ezt írod: „Szívesebben venném, ha a nap, a szél és az ég kékje díszítené a fejem, mint egy csinos kalap.” De kérve kérek, idegenek előtt ne ragaddtad magad ilyen kijelentésekre! Attól tartok, a végén még rossz véleménnyel lesznék rólad.)

Nyomorúságos helyzetedre való tekintettel nem bosszantalak azzal, milyen kalandokban volt részem az elmúlt héten. Csupán annyit mondok: az első szezonom a Városban pontosan olyan mulatságos, mint amilyennek képzeltem. De nem is árulok el többet, mert nem akarom próbára tenni a türelmedet, azt pedig végképp nem szeretném, hogy aprócafatokra tépd a leveletem, mielőtt elolvassád a legfontosabb újságot.

Drága barátnőm, Louisa Wyndham meghívott a vidéki birtokukra. Ha jók az értesüléseim, a birtok hatalmas. Edenbrooke-nak hívják, és Kentben fekszik. Két hét múlva tehát vidékre költözünk. És most jön a java: te is hivatalos vagy Edenbrooke-ba! Lady Caroline rád is kiterjesztette a meghívást, mondván, hogy mindketten a gyerekkori „legjobb barátnője” leányai vagyunk.

Mondd, hogy eljössz, és csodás napokat töltünk együtt! Talán még abban is segíthetsz, hogy végre „Lady Cecily” legyen belőlem (ugye, milyen pazarul hangzik?), mert természetesen, a báty is jelen lesz, azaz itt a remek alkalom, hogy elbűvöljem. Így legalább a leendő családtagjaimmal is megismerkedhetsz.

Odaadó szeretettel:

Cecily

A hirtelen támadt remény hatására elakadt a lélegzetem. *Vissza-mehetek vidékre! Magam mögött hagyhatom Bath áporodott levegőjét! Hosszas távollét után végre viszontláthatom a nővéremet! Ez túl szép, hogy igaz legyen.* Másodszor is elolvastam a levelet, ezúttal szép komótosan, hosszasan ízlelgetve a szavakat. Azt persze tudtam, hogy Cecily az én segítségem nélkül is ügyesen behízelgi magát Sir Charles kegyeibe. Ami a szívügyeket illeti, semmivel sem tudnék előrúkkolni, amit ő maga ne alkalmazna, még hozzá sokkal bravúrosabban, mint én. De ez a levél a bizonyíték, hogy még mindig fontos vagyok a számára, hogy nem felejtett el. A nővérem egy angyal! Egy csapásra minden gondom megoldódna. Örömben megint táncra perdülnék.

– Nos? Mit ír a testvéred? – kérdezte nagyanyám.

Vidáman fordultam hátra.

– Meghívott, hogy menjek vele Wyndhamék kenti birtokára. Két hét múlva indul Londonból.

Nagyanyám durcásan biggyesztette le ráncos ajkát, és átható pillantást vetett rám, de egy szót sem szólt. Megrémültem. *Ugye, elenged? Hiszen pontosan tudja, mit jelentene nekem ez az utazás.*

A mellemlre szorítottam a levelet, és még a szívem is belesajdult, amikor arra gondoltam, mi történne, ha megtagadnák tőlem ezt a vissza nem térő lehetőséget.

– Elmehtek?

Nagyanyám a kezében szorongatott levélre – Mr. Kellet gazteteinek summázatára – sandított, majd az asztalra hajította a papírlapot, és kihúzta magát.

– Elmehetsz, de csak egy feltétellel: ha fegyelmezed magad. Nem rohagálsz a szabadban egész nap. Meg kell tanulnod, hogyan viselkedik egy igazi hölgy. Végy példát a nővéredről, ő tudja, milyen

az úri modor. Nem engedhetem, hogy az örökösöm úgy viselkedjen, mint egy zabolátlan gyerek. Te nem fogsz szégyent hozni a fémre, mint az unokaöcsém.

Döbbenten bámultam rá. Örökös?

– Mit jelentsen ez?

– Azt, amire gondolsz. Kitagadom Mr. Kelletet, és téged teszek meg elsődleges örökösömnek. Jelen pillanatban a részed nagyjából negyvenezer font lehet.

2. fejezet

ÉREZTEM, HOGY TÁTVA MARAD A SZÁM, de egyszerűen nem volt erőm becsukni. Negyvenezer font! Sejtelmem sem volt róla, hogy a nagyanyám ilyen tehetős.

– Ingtatlan természetesen nem jár hozzá – folytatta nagyanyám –, de remélhetőleg úgyis beházasodsz valahova. A legkevesebb, amit ekkora vagyon birtokában elvárok tőled, hogy igyekezz jó partit találni magadnak. – Felállt, és az íróasztalhoz ment. – Ismerem Wyndhaméket. Magam írok Lady Caroline-nak, és elfogadom a meghívását a nevedben. Két hét éppen elegendő lesz, hogy új ruhákat varrassunk neked. Tüstént meg kell kezdenünk az előkészületeket.

Leült az asztalhoz, és egy papírlapot húzott maga elé. Moccani sem bírtam. Az életem minden előzetes figyelmeztetés nélkül a feje tetejére állt.

- Nos? Nincs semmi mondanivalód? – pillantott fel nagyanyám. Nagyot nyeltem.
- Én... én nem is tudom, mit mondjak.
- Kezdetnek egy *köszönöm* is elég lesz.

Halványan elmosolyodtam.

– Természetesen borzasztóan hálás vagyok, nagymama. Csak kis-sé... felizgattam magam. Úgy érzem, még nem vagyok felkészülve egy ekkora feladatra.

– Ezért mégy el Edenbrooke-ba, hogy felkészülj rá. Wyndhamék nagy tiszteletnek örvendenek. Sokat tanulhatsz tőlük. Vedd úgy, hogy ez a kikötésem. Igazi úri kisasszonyt faragok belőled, Mari-anne. Amíg Edenbrooke-ban vagy, rendszeresen írsz nekem, és be-számolsz róla, mit tanultál, különben azon nyomban hazaparancsol-lak, és mőresre tanítalak.

A gondolatok sebesen kavarogtak a fejemben, hiába kapkodtam utánuk.

– Sápadt vagy – jegyezte meg nagyanyám. – Menj fel a szobádba, és fekdj le! Attól majd helyrejössz. De a komornádnak egy szót se az örökségről! Egyelőre senki sem szerezheth tudomást róla. Ha egy olyan tökfilkótól sem tudsz megszabadulni, mint ez a Mr. Whittles, hogyan véded meg magad az agyafúrtaabb hozományvadászoktól? Hadd döntssem el én, mikor jelentjük be a hírt. Még az unokaöcsé-met is értesítenem kell.

– Én nem szólok senkinek – ráztam meg a fejem. Idegesen rág-csáltam az alsó ajkam. – De mi lesz Amelia néni örökségével? És Cecilyével?

– Amelia jussa független a tiédől – legyintett nagyanyám. – Mi-atta igazán nem kell aggódnod. Cecilynek pedig nincs szüksége me-sés vagyona, hogy férjet fogjon magának. Veled ellentétben.

Vagyis a nagyanyám szánalomból hagyja rám a pénztét? Úgy véli, szegényen nem kellenék senkinek? Ez akár zavarba ejtő felismerés is lehetett volna, én azonban feltűnően közömbös maradtam, mintha az agyamat és a szívemet összekötő idegpálya helyrehozhatatlanul

szétroncsolódott volna. Lassan az ajtóhoz oldalogtam. Talán tényleg okosabb lesz ledőlnöm egy kicsit.

Kinyitottam az ajtót, és majdnem keresztülestem Mr. Whittlesen. Nyilván az ajtónak támaszkodva hallgatózott, mert megbotlott, elvesztette az egyensúlyát, és bezuhant a szobába.

– Ezer bocsánat! – kiáltott fel.

– Mr. Whittles! – léptem hátra gyorsan, nehogy hozzám érjen.

– Csak... csak a versemért jöttem. Hogy elvégezhessem rajta a szükséges módosításokat.

Ahogy elnéztem a válla fölött, Amelia nénit pillantottam meg a hallban. Ez megmagyarázta, miért ólálkodik Mr. Whittles a házban. A zsebembe nyúltam, előhúztam a verset, és Mr. Whittles markába nyomtam, ügyelve, nehogy véletlenül is hozzáérjek a kezéhez. Négy-szer hajolt meg előttem, majd kihátrált a szobából, és a bejárathoz tipegett. Szánalmas volt!

A látvány hatására különös izgalom fogott el, áthidalva az elmém és a szívem között támadt furcsa szakadékat. *Hagyjuk az örökséget, azon még ráérek aggódni!* Hamarosan elutazom Bathból, és remélhetőleg soha többé nem látom Mr. Whittlest. Mosolyogva szaladtam fel a lépcsőn. Még meg kellett írnom a válaszlevelet.

Megírtam Cecilynek, hogy elfogadom a meghívást, az örökséget azonban egy szóval sem említettem. Nagyanyám optimizmusa ellenére elképzelhetetlennek tartottam, hogy Cecily közömbösen fogadná a hírt, miszerint semmit sem örököl, mert a nagyanyánk úgy döntött, másra hagyja a vagyonát. Úgy éreztem, az mégsem járja, hogy mind a negyvenezer fontot magamnak tartsam meg, miközben

az ikertestvérem alig kap hozományt. Eszem ágában sem volt tiszteességtelen előnyökhöz jutni.

De miután napokig emésztettem magam, úgy döntöttem, bőven lesz időnk meghányi-vetni a dolgot Cecilyvel. Hiszen még meg sem kaptam az örökségemet. És a nagyanyánk is a lehető legjobb egészségnek örvend. Évekbe telhet, mire a pénz a birtokomba kerül. Ami engem illet, senkinek sem szólok, amíg az ígéret valóra nem válik.

A következő két hét során szinte egybefolytak a napok, ahogy felajzva rohangásztunk a szabóságok és a kalapüzletek között. Szerettem vásárolni, de a gondolat, hogy Edenbrooke-ban végig a figyelem középpontjában leszek, nem kis szorongással töltött el. Mi lesz, ha megszegyenítem Cecilyt a leendő családjá előtt? A nővérem talán még azt is megbánja, hogy egyáltalán meghívott. És vajon tudok-e majd illedelmesen viselkedni, ahogy a nagyanyám kérte? Az utazás napjáig csak ezeken járt az eszem.

Elutazásom reggelén nagyanyámnak elég volt csupán egyetlen pillantást vetnie rám a reggelizőasztalnál, hogy megállapítsa:

– Határozottan zöld vagy, gyermekem. Rosszul érzed magad?

– Jól vagyok – feleltem kényszeredett mosollyal. – Csak egy kicsit izgulok.

– Inkább ne egyél semmit! Tudtommal az a típus vagy, aki tengeribetegséget kap a hosszú kocsikázástól.

Jól emlékeztem, mi történt a Bathba vezető úton. Háromszor lettem rosszul, ráadásul a csizmámat is összepiszkoltam. Nem akartam ilyen állapotban betoppanni az idegen házba.

– Talán igazad van – toltam félre a tányéromat. Amúgy sem volt étvágyam.

– Adok neked valamit, mielőtt útnak indulnál – mondta nagyanyám.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Reszkető kézzel nyúlt be a csipkekendője alá, és egy medált emelt ki alóla, amit aztán a markomba nyomott.

Óvatosan kinyitottam az aranymedált, és amikor megláttam, mi rejtőzik benne, elakadt a lélegzetem. A finom ívű ovális medál mélyéről a mama miniatűr portréja nézett farkasszemet velem.

– Nagymama! – leheltem. – Ezt még nem is láttam! Hány éves is volt itt?

– Tizennyolc. Közvetlenül azelőtt készült, hogy hozzáment apához.

Szóval, így festett a mama, amikor annyi idős volt, mint én. Már értettem, miért okozott akkora felfordulást Londonban, hiszen ritka szépségnek számított. Ez az egy képem volt róla, mivel a többi portréja surrey-i otthonom néma termeiben függött. Összecsatoltam a láncot, és éreztem, ahogy a medál megnyugtató természetességgel nehezedik a bőrömrre. Máris alábbhagyott a szorongásom, és könnyebben vettem a levegőt.

Egy szolga bejelentette, hogy a kocsi előállt. Amikor felpattantam, nagyanyám tetőtől talpig végigmért, majd helyeslő bólintással utamra bocsátott.

– Ne feledd, mivel tartozol a családnak! Nehogy szégyent hozz a fejemre! Soha ne lépj ki fedetlen fővel a házból, különben megszéplősödsz. És még valami – szegezte rám görbe, bütykös mutatójújját ünnepélyes komorsággal. – Soha, semmilyen körülmények között ne... fakadj dalra mások előtt!

Összeszorítottam az ajkamat, és lesújtó pillantást vettem rá.

– Fontos tanács.

– Sejtettem, hogy ezt fogod felelni – göcögött nagyanyám. – Míg élek, nem felejttem el azt a mélységes rettenetet, ami a legutolsó fel-lépésed alkalmával fogott el.